

Sygn. akt I CSK 676/22

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w likwidacji w W.

przeciwko D. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 maja 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. akt I AGa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym;
3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adwokat A. S. – G. kwotę 5.400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną A. Sp. z o. o. w likwidacji z siedzibą w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] I Wydział Cywilny z dnia 1 grudnia 2020 roku, w sprawie o sygn. akt I AGa [...], Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącej zachodzi oczywista zasadność skargi z uwagi na naruszenie, w jej ocenie, zarówno prawa materialnego jak i prawa procesowego, które to naruszenia doprowadziły do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. W pierwszej kolejności Skarżąca powołuje się na przepis art. 551 k.c. Skarżąca przy tym przytacza ten przepis w sposób

niewłaściwy, sugerujący że wynika z niego - w przypadku zwłoki kupującego z odebraniem rzeczy - obowiązek po stronie sprzedawcy oddania rzeczy na przechowanie na koszt i niebezpieczeństwo kupującego, czy też sprzedaży na rachunek kupującego, podczas gdy z przepisu tego wynikają wyłącznie uprawnienia sprzedawcy w tym zakresie. Nie jest zatem tak, że sprzedawca niekorzystający z uprawnień unormowanych w ww. przepisie traci przymiot dzierżyciela (władającego rzeczą dla pozostającego w zwłoce kupującego) a staje się posiadaczem rzeczy w złej wierze, do którego zastosowanie znajdują przepisy art. 224 § 2 k.c. w zw. z art. 225 k.c.

Niezależnie od powoływania się na oczywistą zasadność skargi, Skarżąca uważa że rozważenia wymaga, „czy w niniejszej sprawie nie zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego (...) albowiem przypadku gdy pomiędzy stronami dochodzi do zawarcia umowy sprzedaży, następnie z uwagi na zgłoszenie wad przedmiotu sprzedaży, Kupujący dokonuje zwrotu przedmiotu sprzedaży, a Sprzedawca zwrot tenże uznaje za bezpodstawny, wówczas Sprzedawca ma prawo zatrzymać przedmiot sprzedaży czy winien postąpić w myśl dyspozycji zawarty w treści przepisu art. 551 k.c.”.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Abstrahując od sposobu sformułowania zagadnienia, niespełniającego wymogów w tym zakresie, należy zauważyć, nie jest możliwe jednoczesne wykazywanie, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne, dotyczące określonego przepisu i że skarga oparta na naruszeniu tego przepisu jest oczywiście uzasadniona. Albo jest tak, że wykładnia danych przepisów jest prosta i związku z tym, ich naruszenie jest oczywiste, albo tak, że wykładnia ta rodzi

istotne wątpliwości prawne, wobec czego naruszenie przepisów nie może być oczywiste (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, niepubl. i z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest zatem całkowicie nieprzekonujące. Dotyczy to również wskazywanego przez skarżącą pominięcia dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia w sposób obiektywny wysokości roszczenia żądanego przez stronę powodową. Przepis art. 235 k.p.c. rzeczywiście nie wskazuje *expressis verbis* jako podstawy prawnej pominięcia dowodu niezasadności roszczenia. Podstawą takiego pominięcia jest jednak okoliczność, że dowód jest nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 235² §1 pkt 2) k.p.c. . Jest bowiem oczywiste, że skoro sądy obu instancji uznały roszczenie za nieuzasadnione co do zasady, dowód nakierowany na ustalenie wysokości tego roszczenia nie ma znaczenia dla sprawy.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną. Pozwany wniósł bowiem jedynie o oddalenie skargi kasacyjnej w całości. Skutkuje to tym, że koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę nie mogą być uznane w razie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania za koszty celowej obrony. Wniosek o ich zasądzenia związany był z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem (por. postanowienia SN z dnia 20.08.2014r., sygn. akt II CSK77/14, OSNC 2015, nr 7 – 8, poz. 91, Biuletyn SN 2014, nr 9, s. 9 – 10, z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt III SK 23/13, z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn.. akt II CSK 397/12, www.sn.pl).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Tekst jedn. Dz. U. 2019, poz. 18).

a.s.